

Gefaald

“De geopolitiek van de sport wordt schromelijk verwaarloosd door sporthistorici, sportsociologen en sportjournalisten.” Dat schreef James Riordan in zijn boek *de Sportpolitiek van de 20ste eeuw*. Riordan was een socioloog, maar eerst was hij profvoetballer. In 1963 ging hij zelfs in volle Koude Oorlog voetballen bij Spartak Moskou en ook daar schreef hij mooie verhalen over.

Riordan is drie jaar geleden gestorven. Jammer, hij had vast een mening gehad over de FIFA-schandalen en alle heisa die daar nu over is ontstaan. Ik heb hem ooit ontmoet in olympische kringen en toen al fulmineerde hij op de voetbalpers, die meer geïnteresseerd is in driehoeken met de punt naar voren of naar achteren, en de getalletjes op het scorebord, dan in de economische en sociaal-politieke context van de sport.

Heeft de sportjournalistiek gefaald? Andrew Jennings beweert van wel. Ik voel mij niet aangesproken, want ik heb in die wereld als journalistje van een klein sportlandje mijn kiezelte proberen te verleggen, maar ik ben het met hem eens. Wel jammer dat Jennings al te vaak is doorgeschooten in zijn kritiek en soms een karikatuur werd van zichzelf, waardoor een

deel van de boodschap niet doorkwam. “Dat weet ik”, zei hij ooit in een debat in Brussel, “maar ik word alleen gehoord als ik overdreven veel lawaai maak.”

Jennings heeft lawaai gemaakt, en terecht, want deze deconfiture van de FIFA is ook zijn grote gelijk. Maar zijn lawaai werd overstemd door dat van anderen die het ook altijd al hadden geweten en die opeens konden vertellen hoe de vork precies in de steel zat en hun verontwaardiging niet onder stoelen of banken staken.

Ik heb de voorbije weken meer dan één keer grote ogen getrokken bij het zien van de vier frontpagina's die elke ochtend mijn ontbijttafel sieren. *Het Laatste Nieuws*, *Het Nieuwsblad*, *De Standaard* en uiteraard deze krant, ze kregen maar niet genoeg van de avonturen van de 'Bende van Blatter'. Het nieuws op radio en tv werd ermee geopend. En ineens lieten ook alle spelletjesjournalisten, die in normale omstandigheden alles menen te weten over de kwaliteiten van de heren voetballers, ook hun licht schijnen over de FIFA en de internationale sportbondenwereld met een aplomb alsof ze die wereld al jaren van binnen en van buiten kennen. In geen enkele Vlaamse krant verscheen de berichtgeving over FIFA in de sportpagina's. Vreemd. Alsof een politiek schandaal niet in de poli-

tieke pagina's zou verschijnen.

Sportjournalistiek gaat met de sportpolitiek om zoals met doping: eerst negeren of ridiculiseren en uiteindelijk opkloppen en vooral niet nuanceren.

Iedereen moet nu ineens alles weten over de val van Blatter. Zelfs de dochter van Blatter werd opgezocht bij haar thuis in Zwitserland. CONCACAF (de bond van Noord- en Centraal-Amerikaanse en Caraïbische voetbalfederaties), Jack Warner en Chuck Blazer zijn *household names* geworden. De kruimeldief Jack Warner heeft gezegd voor zijn leven te vrezen en speelde de grote spijtoptant van de maffia, daar gretig in gevolgd door de media. Niks mooier dan een feuilleton waarin de slechten duidelijk de slechten zijn en de goeien... Tja, wie zijn die goeien eigenlijk, weten we dat nu al?

U zou er eens de kranten moeten op naslaan van 3 december 2010, toen Rusland voor 2018 en vooral Qatar voor 2022 zijn verkozen als WK-landen. Veel verontwaardiging is toen niet gehoord. De verkiezing

Sportjournalistiek
gaat met de
sportpolitiek om
zoals met doping:
eerst negeren of
ridiculiseren en
uiteindelijk
opkloppen en vooral
niet nuanceren

van Qatar wekte maar een heel klein beetje verbazing. Het zou heet worden in Qatar, dat wel, en de voetbalpers ging over tot de orde van de dag, zijnde de samenstelling van het middenveld van RSC Anderlecht of FC Brugge.

Hoe zou het komen dat olympisch geschoolde journalisten doorgaans meer historisch besef hebben en oog voor de coulissen en niet-sportieve context dan

hun voetbalcollega's? Wellicht omdat de Olympische Spelen zichzelf hebben vermarkt als een ethisch superieur event met aparte waarden. Wat niet strookt met de werkelijkheid, voor alle duidelijkheid, en wat niet genoeg kan worden benadrukt. Wellicht ook omdat de Spelen als sinds 1896 politiek worden gerecupeerd. Daar heeft het WK voetbal nooit last van gehad, behalve die ene keer in 1978 door de Argentijnse junta. En over drie jaar door de Russische junta. Maar dan zal het middenveld van de Rode Duivels weer veel belangrijker zijn dan de geopolitieke armklem van Poetin op de sport.